

Resultaten eerste bezinningsavond Oase

Velen van de 'eerste generatie' zijn opgegroeid in een traditioneel GK, NH of RK milieu, sommigen hebben een strenge kerkelijke achtergrond, anderen komen juist uit wat liberale kerk. De overeenkomst tussen beide groepen is dat geloof en kerk vanzelfsprekend waren. Het hoorde bij het leven, je ging gewoon naar de kerk en de zondagsschool, de jongelingvereniging etc. Bij sommigen was er van jongs af aan gevoel van roeping, erbij horen, kind van God zijn. Vanzelfsprekendheid en geborgenheid zijn kernwoorden.

Zowel de 'vanzelfsprekendheid als de geborgenheid' komen voor velen daarna onder druk te staan. Sommigen zijn een tijd buitenkerkelijk geweest door voorvallen in eigen leven of kerk. De roerige jaren 60 en 70, maar ook de vragen van eigen kinderen doorbreken de situatie waarin geloof en kerk en vanzelfsprekend onderdeel van je leven uitmaken. Voor sommigen betekende dat een breuk met de manier van geloven van hun ouders.

De geloofsinhoud is voor velen veranderd in de loop van de tijd, vaak door gebeurtenissen in kerk of leven. Voor velen (vooral zij die vanuit strenggelovige achtergrond kwamen) werd de nieuwe ruimte en verdraagzaamheid in de kerk sinds de 70-er jaren (oa in de kerk in Meerzicht) als weldaad ervaren (en iets om voor te vechten, want die ruimte was niet vanzelfsprekend in de destijds vrij behoudende kerken van Zoetermeer). God werd door de eerste generatie in toenemende mate beleefd als mysterie. Het ging meer om (samen) zoeken dan vinden; samen op weg zijn, onder de hoede van 'Hij die zal zijn'. Sommigen spreken liever over licht, inspiratie, hoop, verlangen, vertrouwen en toerusting tot maatschappelijke betrokkenheid dan over de klassieke woorden als 'God', 'Jezus', 'verzoening' etc. Er is een verschuiving van geloven als 'voor-waar-houden' naar 'geloven als (mee)doen' en 'gedragen worden'. De combinatie van persoonlijke spiritualiteit en maatschappelijk engagement wordt belangrijk gevonden.

Velen kwamen naar de NH/GK kerk in Meerzicht, omdat ze hier gingen wonen en 'vanzelfsprekend' kozen voor de kerk-in-de-wijk. Ook kwam en komt men bewust naar (de voorloper van) de Oase voor de daar ervaren dynamiek, enthousiasme, gemeenschapszin, oecumenische drive, ruimte en pluriformiteit. Velen hadden het gevoel in een 'warm bad' terecht te komen. Je was er welkom, er werd plaats voor je gemaakt. Enkelen hebben juist een tegengestelde ervaring: je kwam er niet zomaar tussen; de eerste generatie had het al snel erg goed met elkaar (groepsvorming), en daardoor werd de kerkelijke gemeente – ongewild – minder open voor nieuwkomers en nieuwe generaties met een ander patroon van verwachtingen.

Kinderen van de eerste generatie bleven vaak niet betrokken bij de kerk in Meerzicht. Soms zijn ze wel religieus, of betrokken bij ander soort geloofsgemeenschap. Voor velen van de eerste generatie voelt dit als een stil verdriet waar ze in berusten (de wereld is veranderd), sommigen vragen zich af wat ze verkeerd gedaan hebben en ervaren het daarmee ook als een persoonlijk tekortschieten in de geloofsopvoeding.

De kerk moet stimuleren tot nadenken (uitmondend in concrete actie, geen theoretische exercitie). Men wil meer 'uitstraling naar buiten', maar hoe en wat precies blijft wat onduidelijk. Er moet aan geloofsverdieping worden gewerkt: dat wat je hart raakt en betekenis heeft voor het gewone, actuele leven.

Bij sommigen klinkt een roep om 'rust', door Breg ook verbeeld met het Nebo-raam. De eerste generatie is in een levensfase gekomen waarin niet iedereen meer zit te wachten op grote veranderingen en waarin ze graag haar taken zou overdragen aan een volgende generatie – die echter maar in bescheiden mate aanwezig is. Wel verlangt men vaak naar revitalisatie: terugkeer naar de oorspronkelijke daadkracht, inspiratie, pastorale drive en maatschappelijke betrokkenheid van de gemeente, zoals deze door de eerste generatie is ervaren, ontwikkeld en gekoesterd. Men heeft daarbij behoefte aan voorganger die een voorbeeld is, verbindt en inspireert; hij/zij moet je meenemen ('zoals de dominee van vroeger')

De eredienst wordt door sommigen beleefd als te statisch. Iets meer afwisseling zou ogen in liturgie en (type) voorganger. Enkelen verlangen naar meer interactie tijdens de dienst en minder eenrichtingsverkeer.